

srovnal skóre za všechny ty nadávky, které si vyslechl, a za všechna ta příkoří, která musel vytrpět. A možná proto se teď choval tak divně a lhal o tom, že volal na 112.

Nebo v tomhle pekle možná prostě jen uvízl, vyděšený a zmatený, stejně jako on. Možná mu neříkal pravdu prostě jen proto, že mu Tad nikdy nedal důvod, aby mu věřil.

Zatímco Rašíd pokračoval dlouhou chodbou dál, Tadovi se svíralo srdce čím dál víc. Rašídova slova ho štípala stejně jako třísky prkna, které svíral v rukách. Protože mu zněla pravdivě. Ovšem pokud by skutečně byla pravdivá, co by to pak vypovídalo o něm?

„Hej!“ zavolal na něj, když Rašíd zkusil otevřít jedny dveře. Aniž by prkno odložil, vydal se pomalu za ním. „Já nejsem rasista.“

Rašíd se na něj ani nepodíval a místo toho zkusil vzít za kliku dalších dveří.

„Hej!“ zařval na něj Tad znovu. „Tak slyšels mě? Já nejsem rasista. Vybuchly tady bomby a ty najednou vypadáš jinak a lhal jsi mi, žes volal na 112. Tak co čekáš, že si budu myslet?“

„Vlastně čekám, že si budeš myslet přesně to, co si myslíš,“ odpověděl mu Rašíd a opřel se vší silou do dveří, které se ani nehnuły. V tu chvíli mu z ramene sjel popruh batohu, který upoutal Tadovu pozornost. Ten kluk si ho s sebou přinesl ze záchodů. Co v něm měl, že to pro něj bylo tak důležité?

Když mu Rašíd řekl: „Nečekám, že budeš jinej než tví kamarádi,“ Tad se ani nehnul.

Batoh sjel Rašídovi po paži ještě níž. A Tad se po něm v tu chvíli vrhl. Popadl jeden z popruhů. Rašíd jím trhl dozadu. „Co to děláš?“

„Tak komu jsi volal?“ zařval na něj Tad a zatahl znovu. „Jestli nemáš co skrývat, neměl bys mít problém ukázat mi, co v tom batohu neseš.“

Tad sevřel popruh ještě pevněji. Rašíd se mu ho snažil vytrhnout vší silou, jenže Tad nad ním měl nejmíň o deset kilo navrch. A navíc

hodiny fotbalových tréninků. Takže když škulb znovu a vložil se do toho celým tělem, popruh se roztrhl. Tad zavrával, zakopl o rozbitou dlažbu a spadl přímo do jedné z otevřených skříněk. Vyjekl, ale vzápětí znovu skočil po batohu, který přistál na zemi nedaleko od něj. Sahal po zipu, když se po něm vrhl i Rašíd. „Dej to sem!“ vykřikl.

„Ani za nic!“ Tad byl odhodlaný dokázat, že Rašíd v tom batohu schovává něco důležitého. Že lže a že Tad neudělal chybu, když z něj dostal strach. Protože on není jako ostatní z týmu, kteří lidi šikanují jen proto, že nejsou stejní jako oni.

Batoh Rašídovi vyrval a zatahl za zip právě ve chvíli, kdy se ho Rašídovi podařilo znovu zachytit. Batoh se otevřel, vysmekl se Tadovi z ruky a všechno se z něj vysypalo.

Tad automaticky skočil stranou, zatajil dech a zakryl si hlavu pro případ, že by něco z toho batohu snad vybuchlo.

Ale nic se nestalo.

Žádná exploze se nekonala. Nestalo se vůbec nic.

Tad otevřel oči. Rašíd zíral na zem s výrazem, který Tad nedokázal tak docela přecíst. Pak se Rašíd pomalu sehnul a natáhl se pro batoh, který mu spadl k nohám.

„Taková pitomost,“ řekl si Rašíd pro sebe. „Jít sem byla taková pitomost. Měl jsem mít víc rozumu.“

Tad pohlédl na předměty, které se z batohu vysypaly na zem.

Štětka na holení.

Lahvička s gelem na vlasy.

Sešity.

Rašíd zvedl ze země lahvičku s holicí pěnou a ještě něco, co se spolu s ní zakutálelo pod kus ulomeného prkna, a obojí strčil do batohu spolu s nějakým oblečením, láhví vody a několika komiksy.

Pak se Rašíd natáhl pro telefon.

„Dej to sem!“ dožadoval se Tad.

Rašíd pohlédl na telefon a pak na Tada. „Fajn. Chceš ho? Prosím.“